

Časopis s podobami za slovensko mladino
 s prilogo „ANGELČEK“

Štev. 3.

V Ljubljani, dne 1. marca 1912.

Leto 42.

V spoznanju.

O, kakó lepo je bilo,
 ko v očeh je ležal sen,
 ko pred nami je življenje
 bilo kakor dan meglen.

Hrepenenja — kot sokoli
 kvišku so se dvigala,
 srca žarke plameneče
 vzorov so prižigala.

Dan zazoril je pred nami,
 razpršile se megle —
 kot popotniku v puščavi
 nemo nam oči strme.

Saturnin.

Le upaj!

Zopet so priplule sanje
 v dušo koprnečo,
 zopet so mi osvetlile
 v dalji mojo srečo.

Ali te bom kdaj dosegel,
 tiha, jasna sreča?
 Bo li žarke tvoje pila
 duša mi drhteča?

In jaz gledam jo zamaknjen,
 lice pa smehlja se,
 kakor da je že dožilo
 one srečne čase.

Morda tudi ne. A, srce,
 ti le ne obupaj:
 saj je srečen že, kdor upa...
 Ah, srcé, le upaj!

Vekomir.

